

Slava de dincolo de perdea

Duminică, 19 martie 2006

Gili Cârstea

Născându-ne și trăind în lumea fărădelegii, noi avem o concepție foarte limitată despre stricăciunile care s-au produs în mintea noastră odată cu despărțirea de natura divină în Eden. Ne simțim bine și ni se pare că funcționăm corect în compania actualului sistem de operare, pe care Pavel îl numește generic “firea pământească.”

Ieremia folosea expresia “o inimă de piatră,” și ne avertiza că sub legământul cel veșnic acest sistem de operare nu va fi reparat, cultivat sau înnoit, ci complet schimbat cu ceea ce el numea “o inimă de carne.”

Scriptura spune simplu că “firea pământească” nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu se poate supune chiar dacă ar vrea. Acesta este un fel de a spune că firea pământească este de fapt un set de instrucțiuni generate automat de creier în lipsa Duhului Sfânt, sau mai bine zis în clipa plecării Acestuia din locuința Lui, spiritul omenesc. Este un înlocuitor tiranic al adevăratului sistem de operare, iar funcția lui primordială este instinctul de conservare. Istoria este un martor elocvent al depravării profunde la care se poate coborî ființa umană atunci când se simte amenințată cu moartea. Și totuși, până acum nu am văzut nimic din urâciunea care ne controlează sufletul; avem slabe percepții despre nocivitatea ramurilor și crenguțelor, dar atunci când Hristos va pune securea la rădăcina pomului va fi un timp de agonie cum nu visăm.

Scriptura notează câteva cazuri izolate, când unii, în momente de maximă tensiune, au văzut depravarea ascunsă a firii pământești și nu au suportat, sau nu au dorit să mai trăiască. De exemplu, Iuda. Sau Anania și Safira. Pentru ei, vâlul care acoperă stricăciunea profundă ascunsă în inima omenească s-a dat laoparte, iar priveliștea a fost atât de cumplită încât funcțiile vitale au comandat blocarea întregului sistem.

Printr-o experiență asemănătoare a trecut Domnul Hristos pe cruce. Când Duhul Sfânt s-a retras definitiv din Templul Său, o agonie cumplită a cuprins sufletul Mântuitorului, care a strigat cu disperare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Tatăl, care locuise în El pe tot parcursul vieții, acum părăsise locuința Sa, iar Domnul Hristos a văzut fața adevărată a firii pământești care controlează pe toți cei născuți sub lege. Sub o puternică agonie mentală, funcțiile vitale au intrat în degringoladă iar inima Sa a cedat. „Inima lui a fost zdrobită de agonie mentală” (ST 14 aprilie 1898). Când Duhul Sfânt

încetează să ocupe locul Său în spirit, spectacolul depravării din creier devine ucigător. El a privit în față „păcatele întregii lumi,” adică maladia care confruntă pe fiecare urmaș al lui Adam.

Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în Eden, așezând un vâl între suflet și spirit, între conștient și subconștient, Adam ar fi murit exact așa cum a murit Domnul Hristos. Simbolic, Israel ar fi trebuit să intre în agonie atunci când au constatat că perdeaua din templu a fost sfâșiată de sus până jos. Șekina nu mai era în sfânta sfintelor, ceea ce însemna că Israel era pe cont propriu. I-Cabod – „s-a dus slava” – era sfârșitul unei națiuni, despărțirea definitivă de Dumnezeu.

O asemenea experiență traumatizantă nu poate fi depășită decât de cei care cred că Leul din seminția lui Iuda a reușit să rupă sigiliile și să deschidă cartea. El ne-a făcut conștienți de monstrul care zace în noi, și pe care avem impresia că reușim să-l educăm, să-l strunim și să-l manipulăm. Nu este departe timpul când vâlul se va da la o parte, și fiecare va fi confruntat cu nebunia inimii firești, al cărei unic leac se află în prezența Șekinei în templul inimii. Doar slava ei, care este caracterul lui Dumnezeu scris în minte, va reuși să pună pe cruce firea pământească. Doar când sistemul de operare divin va fi definitiv instalat în noi va fi sigur ca perdeaua să fie sfâșiată de sus până jos, și doar atunci va fi sigur să privim neprihănirea autentică direct în față fără să pierim. Doar atunci vom putea să rezistăm în mijlocul unui foc mistuitor, distrugător pentru păcat. Atunci vom sta în mijlocul pietrelor scânteietoare fără să fim torturați de curățenia și slava legii.

Este vremea să cultivăm un alt fel de credință, acea credință „pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător” (Evr 6:19-20).

Dacă a intrat ca „înainte mergător” înseamnă că trebuie să-L urmăm acolo, mai ales că „avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt,” iar intrarea este clar marcată și ușor de găsit pentru oricine, căci ea este „calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său” (Evr 10:19-20).

Acesta este momentul tectonic pe care cerul îl așteaptă cu mare nerăbdare, deși noi îl proiectăm într-un viitor tot mai îndepărtat, la gândul naiv că poate vom reuși să convertim firea pământească. Toată religia noastră este orientată spre acest scop eluziv, deși teoretic recunoaștem că sanctuarul este temelia credinței noastre. Rămâne doar să descoperim că scopul întregului serviciu de la sanctuar era ziua ispășirii, ziua când „veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev 16:30).

Atunci vom putea privi cu fața descoperită slava de dincolo de perdea.